

Sygn. akt IV K 611/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Kowalczyk

Protokolant: Agnieszka Kurzawska

w obecności Prokuratora : Aleksandry Krasuskiej- Szewczak

po rozpoznaniu na rozprawie głównej w dniu: 21.03.2017r.

sprawy: **P. L.**

syna Z. i K. z d. F.

ur. (...) w L.

oskarżonego o to, że:

W dniu 06 lipca 2014 roku w W., przy ulicy (...), naruszył umyślnie zasady w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym, w ten sposób, że kierował samochodem marki R. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości przy zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu tj. I badanie – 0,57 mg/l, II badanie – 0,51 mg/l, III badanie – 0,45 mg/l, przy czym czynu tego dokonał będąc już prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości przez Sąd Rejonowy w Radomiu sygn. akt VIII K 121/09 i czyn niniejszy popełnił w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, orzeczonego przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa sygn. akt XIV K 501/13.

tj. o czyn z art. 178 a § 1 i § 4 k.k.

orzeka

I. Oskarżonego **P. L.** w ramach zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 06 lipca 2014 roku w W., przy ulicy (...), naruszył umyślnie zasady w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym, w ten sposób, że kierował samochodem marki R. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości przy zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu tj. I badanie – 0,57 mg/l, II badanie – 0,51 mg/l, III badanie – 0,45 mg/l, przy czym czynu tego dokonał będąc już prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 25 lipca 2013r. sygn. akt XIV K 501/13 oraz w trakcie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, orzeczonego przez w/w sąd i obowiązującego od dnia 10 sierpnia 2013r. do 10 sierpnia 2016r. tj. czynu z art. 178 a § 1 k.k. w zw. z art. 178 a § 4 k.k. i za to skazuje go, a na podstawie art. 178 a § 4 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. Na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 (dziesięciu) lat,

III. Na podstawie art. 49 § 2 k.k. w zw. z art.4 §1 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 4.500 zł. (czterech tysięcy pięćset złotych);

IV. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art.4§1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 06 lipca 2014 roku do dnia 07 lipca 2014 roku;

V. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1647,72 zł (jeden tysiąc sześćset czterdzieści siedem złotych i siedemdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 180 zł. (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt IV K 611/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 06 lipca 2014 r. o godz. 11:45 pełniący tego dnia służbę radiowozem nieoznakowanym funkcjonariusze Policji D. G., A. S. oraz K. R., zauważyli jak kierowca samochodu marki R. (...) o nr rej. (...) rozmawiał przez telefon komórkowy trzymając go jedną ręką przy uchu. W związku z podejrzeniem popełnienia wykroczenia funkcjonariusze Policji zatrzymali do kontroli na wysokości ul. (...) samochód marki R. (...) o nr rej. (...). W trakcie przeprowadzonej kontroli od kierowcy w/w pojazdu funkcjonariusz D. G. wyczuł silną woń alkoholu w związku z czym kierowca poddany został badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem typu A., gdzie I wynik wyniósł 0,57 mg/l. Z uwagi na powyższe, w tym otrzymany wynik badania zawartości alkoholu u kierowcy, samochód marki R. (...) o nr rej. (...) został pozostawiony, zgodnie z oświadczeniem P. L., na parkingu niestrzeżonym przy ul. (...). W trakcie kontroli okazało się także, że kierowca w/w samochodu nie posiadał przy sobie żadnego dokumentu tożsamości. W zaistniałej sytuacji funkcjonariusze Policji udali się wraz z zatrzymanym do wskazanego przez niego miejsca zamieszkania w W. przy ul. (...), po dokument tożsamości. Po okazaniu dokumentu tożsamości kierowcą samochodu marki R. (...) o nr rej. (...) okazał się być P. L., zam. w R. ul. (...). Ustalono również, po sprawdzeniu P. L. w informatycznych systemach, że kierowca w/w samochodu posiada sądowy zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych obowiązujący w okresie od dnia 10.08.2013r. do 10.08.2016r.

Z uwagi na powyższe P. L. został zatrzymany, a następnie przewieziony do Komisariatu Policji W. T., gdzie przebadany został ponownie przy użyciu alkometru na zawartość alkoholu. W wyniku przeprowadzonego badania przy użyciu A. A., posiadającego aktualną legalizację stwierdzono, że zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wyniosła u P. L. w I próbie - 0,57 mg/l (godz. 12:13), w II próbie – 0,51 mg/l (godz. 12:22), w III próbie 0,45 mg/l (godz. 12:36).

P. L. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie z dnia 25 lipca 2013 r., w sprawie o sygn. akt XIV K 501/13 został skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania przez okres 3 lat tytułem próby. Orzeczono także w stosunku do niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. W/w wyrok uprawomocnił się w dniu 10.08.2013r.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie: zeznań świadka D. G. (k. 11v-12, 290); wyjaśnień oskarżonego (k.25, 289); protokołu zatrzymania osoby (k. 2); oświadczeń oskarżonego (k. 5, 6); protokołu użycia alkometru (k. 7); świadectwa wzorcowania (k. 7a); protokołu przeszukania osoby (k. 8-9); informacji z K. (k. 31, 34, 59, 184, 269, 274); odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Radomiu (k. 36); odpisu wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa (k. 40, 49); informacji z (...) w zakresie popełnianych wykroczeń drogowych (k. 56-57, 186, 276); informacji ze Szpitala w G. (k. 92); dokumentacji lekarskiej (k. 104-108); informacji nadesłanej z US (k. 112-113); koperty wraz z dokumentacją medyczną oskarżonego (k. 117, 119); opinii sądowo – psychiatrycznej (k. 142-144); opinii psychologicznej (k. 161-164);

uzupełniającej opinii sądowo – psychiatrycznej (k. 167-167v); koperty wraz z dokumentacją medyczną oskarżonego (k. 210, 211, 212, 213); opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii (k. 278-279); dokumentacji lekarskiej złożonej przez obrońcę (k. 284).

Oskarżony P. L. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego (k. 25) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Jednocześnie oświadczył, iż chce się dobrowolnie poddać karze.

W toku postępowania sądowego (k. 289) oskarżony ponownie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz oświadczył, iż krytycznego dnia, około godz. 8:00 rano, wypił dwa małe piwa. Samochód którym się poruszał to był samochód kolegi z wypożyczalni. Oskarżony nie pamiętał o której godzinie podjęto wobec niego interwencję i o której został zatrzymany. Oświadczył, iż zwrócił prawo jazdy na podstawie wyroku Sądu w Radomiu i od tamtej pory nie posiada uprawnień do kierowania pojazdami. Przyznał, iż została mu wymierzona kara przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa - pół roku pozbawienia wolności w zawieszeniu na okres 3 lat oraz zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczony był na 3 lata. Nie pamiętał jednak okresu jaki minął od uprawomocnienia się w/w wyroku do momentu kiedy ponownie wsiadł do samochodu w stanie nietrzeźwości. Podał, iż dwa razy był karany za naruszenie przepisów ruchu drogowego. Nie pamiętał jednak w jakim okresie.

Sąd zważył co następuje:

Sąd wyjaśnienia oskarżonego ocenił jako wiarygodne albowiem oskarżony nie kwestionował w żaden sposób okoliczności, iż będąc pod wpływem alkoholu, a także pomimo uprzedniego skazania za występki z art. 178a § 1 k.k. i w trakcie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych ponownie kierował samochodem w ruchu lądowym. Wyjaśnienia złożone przez oskarżonego korespondują w powyższym zakresie nie tylko z zeznaniami naoczego świadka D. G., ale także z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w przedmiotowej sprawie, w szczególności z protokołem użycia urządzenia kontrolno pomiarowego w postaci alkometru- tworząc tym samym jasny, logiczny obraz krytycznego zdarzenia.

Jako w pełni wiarygodne sąd ocenił zeznania świadka D. G. (k. 11v-12, 290-291) funkcjonariusza Policji, który podczas pełnienia rutynowej służby radiowozem nieoznakowanym w związku z podejrzeniem popełnienia wykroczenia, dokonał zatrzymania samochodu, którym kierował oskarżony. Świadek w złożonych w toku postępowania przygotowawczego zeznaniach potwierdził, że w chwili zatrzymania oskarżonego prowadzącego pojazd marki R. (...) o nr rej. (...) wyczuwalna była od niego silna woń alkoholu, która to okoliczność znalazła następnie odzwierciedlenie w przeprowadzonym badaniu na zawartość alkoholu w organizmie oskarżonego potwierdzając jednocześnie, że w chwili prowadzenia pojazdu oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości. W toku przesłuchania przed sądem w/w świadek nie pamiętał już okoliczności zdarzenia, nie kojarzył osoby oskarżonego obecnego na sali, po odczytaniu mu zeznań jednak jakie złożył w toku dochodzenia potwierdził je w całości. W ocenie sądu w/w świadek w sposób w pełni obiektywny przedstawił okoliczności krytycznego zdarzenia tak jak je zapamiętał, a jego relacja znalazła potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, w tym również w wyjaśnieniach oskarżonego przyznającego się do winy dlatego też jako nie budzące wątpliwości stały się podstawą ustaleń faktycznych jakie sąd poczynił w niniejszej sprawie.

Nie budzi żadnej wątpliwości co do swej autentyczności, a także prawdziwości stwierdzonej nim okoliczności, zaliczony do materiału dowodowego protokół użycia alkometru (k.7) z którego wynika jednoznacznie, iż bezpośrednio po przewiezieniu na Komisariat Policji zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wyniosła u P. L. w I próbie - 0,57 mg/l (godz. 12:13), w II próbie – 0,51 mg/l (godz. 12:22), w III próbie 0, 45 mg/l (godz. 12:36). Załączony zatem do materiału dowodowego protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego służącego do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu potwierdza, że oskarżony w chwili kierowania samochodem marki R. (...) o nr rej. (...) w dniu zdarzenia znajdował się w stanie nietrzeźwości.

Pozostałe, a zebrane w toku postępowania dowody, zostały ujawnione zgodnie z zasadami procesu karnego i zaliczone w poczet materiału dowodowego, brak bowiem w niniejszej sprawie jakichkolwiek przesłanek podważających wiarygodność treści w nich zawartych.

W świetle wyżej ustalonego stanu faktycznego zaistnienie czynu zabronionego, sprawstwo i wina oskarżonego P. L. odnośnie popełnienia czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k. nie budzą żadnych wątpliwości. Bezspornym jest bowiem, że oskarżony naruszył umyślnie zasady w ruchu lądowym określone w art. 45 ust.1 ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że w dniu 06 lipca 2014 r. w W. przy ul. (...) kierował samochodem marki R. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości przy zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu tj. I badanie – 0,57 mg/l, II badanie – 0,51 mg/l, III badanie – 0,45 mg/l, będąc już prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 25 lipca 2013r. sygn. akt XIV K 501/13 oraz w trakcie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, orzeczonego przez w/w sąd i obowiązującego od dnia 10 sierpnia 2013r. do 10 sierpnia 2016r. Swoim zachowaniem oskarżony wypełnił wszystkie znamiona przypisanego mu w wyroku przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 k.k.

W treści art. 178a k.k. ustawodawca opisał dwa typy przestępstwa związanego z nietrzeźwością kierowcy: typ podstawowy w § 1 oraz typ kwalifikowany w § 4. Typem podstawowym jest prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem innego środka odurzającego. Typem kwalifikowanym jest natomiast zachowanie polegające na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego przez sprawcę, który był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, art. 174, art. 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo. Należy zauważyć, że sam fakt prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości pociąga za sobą odpowiedzialność, chociażby pojazd był prowadzony prawidłowo i nie spowodował konkretnego niebezpieczeństwa (wyrok SN z dn. 24.11.1960 r., V K 556/60, (...) 1961, NR 1, s. 190). Równocześnie prowadzenie pojazdu nie musi oznaczać pokonywania jakiegoś dłuższego odcinka drogi, a już samo uruchomienie pojazdu i podjęcie jazdy jest równoznaczne z jego prowadzeniem. Natomiast zgodnie z art. 115 § 16 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi, gdy: zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub wówczas, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Mając na uwadze powyższe, zachowanie oskarżonego wypełnia zatem znamiona występku z art. 178a § 1 k.k. albowiem zawartość alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu dwukrotnie przekraczała granicę stanu nietrzeźwości. Nie ulega przy tym najmniejszej wątpliwości, iż oskarżony P. L. swoim zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona występku z art. 178a § 1 i 4 k.k. W przedmiotowej sprawie oskarżony pomimo bowiem uprzedniego skazania prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 25 lipca 2013r. sygn. akt XIV K 501/13 za czyn z art. 178a § 1 k.k., w tym w trakcie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, orzeczonego przez w/w sąd i obowiązującego od dnia 10 sierpnia 2013r. do 10 sierpnia 2016, ponownie zasiadł za kierownicą pojazdu, gdy w jego organizmie znajdował się alkohol.

Wymierzając oskarżonemu karę oraz środki karne sąd zważył całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych jakie zaistniały w niniejszej sprawie.

Jako okoliczność łagodzącą, sąd potraktował przyznanie się oskarżonego do winy - tak w postępowaniu przygotowawczym, jak i sądowym. Natomiast za okoliczność obciążającą uznał to, że oskarżony nie tylko był uprzednio karany za przestępstwo polegające na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, ale także to, że czynu tego dokonał w okresie próby, będąc uprzednio skazanym na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz w trakcie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Sąd miał na uwadze, iż oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości przekraczającym blisko dwukrotnie dopuszczalne prawem normy, a nadto spożywał alkohol w niedługim okresie przed rozpoczęciem

prowadzenia pojazdu. Wskazać należy, że społeczna szkodliwość popełnionego przez oskarżonego czynu jest znaczna, albowiem prowadząc pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, w terenie zabudowanym, znajdując się przy tym w stanie nietrzeźwości, oskarżony naruszył w sposób rażący fundamentalną zasadę bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Naraził przy tym na poważne niebezpieczeństwo utraty życia i zdrowia innych uczestników ruchu, w tym pieszych, którzy potencjalnie mogli znaleźć się na drodze kierowanego przez niego pojazdu. Ponadto wyrok, który zapadł przeciwko oskarżonemu za czyn z art. 178a § 1 k.k. i którym nałożono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych (karta karna – k. 274-275) uprawomocnił się w dniu 10.08.2013 r., zaś czyn zarzucany oskarżonemu miał miejsce w dniu 06 lipca 2014 r., zatem oskarżony zdecydował się kierować pojazdem mimo obowiązywania orzeczonego prawomocnym wyrokiem sądu zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, co oznacza, że oskarżony w lekceważący sposób odnosił się do orzeczenia sądu, jak również w żaden sposób nie zmienił swojego nagannego postępowania. Powyższe okoliczności rzutują zatem na osobę oskarżonego, prowadzony przez niego dotychczasowy tryb życia, wskazując na wysoki stopień jego demoralizacji.

Mając na uwadze powyższe okoliczności na uwadze sąd wymierzył oskarżonemu P. L. karę 1 roku pozbawiania wolności. Wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności w tym wymiarze, w sytuacji gdy przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5 jest adekwatna do wagi czynu oskarżonego, stopnia winy, oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu. Będzie zgodna ze społecznym poczuciem sprawiedliwości i osiągnie właściwy skutek wychowawczy wobec oskarżonego, który nie wyciągnął wniosków z uprzedniego skazania. Jednocześnie sąd nie znalazł podstaw do zastosowania w stosunku do oskarżonego warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności oceniając, że oskarżony nie zasługuje na skorzystanie z takiego dobrodziejstwa. Przemawia za tym nie tylko wysoka szkodliwość społeczna popełnionego czynu jak i stwierdzona w jego organizmie znaczna zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, która wynosiła w największym stężeniu 0,57 mg/l, a więc w stopniu przekraczającym granicę stanu nietrzeźwości, ale także uprzednia karalność za czyn z art. 178a § 1 k.k. W tym miejscu raz jeszcze należy przypomnieć, że oskarżony ponownie pomimo skazania za czyn z art. 178a § 1 k.k. dopuścił się czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia i to w okresie próby, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 25 lipca 2013r. sygn. akt XIV K 501/13 za inne przestępstwo tożsame z czynem, którego przedmiotowa sprawa dotyczy. Wówczas sąd orzekł wobec niego karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania na okres trzech lat, a nadto zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych także na okres trzech lat. Kolejna jazda w stanie nietrzeźwości, pomimo prawomocnego skazania za czyn tożsamy oraz orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych pokazuje, że oskarżony za nic ma wydawane dotychczas wobec jego osoby wyroki sądów, okazując tym samym brak szacunku dla obowiązującego porządku prawnego. Wymierzona wobec oskarżonego wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 25 lipca 2013r. sygn. akt XIV K 501/13 kara pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia nie odniosła w stosunku do niego spodziewanego rezultatu, a postawiona pozytywna prognoza kryminologiczna okazała się nietrafna.

Z tych wszystkich względów w ocenie sądu jedynie kara bezwzględnego pozbawienia wolności w rozmiarze 1 roku uświadomi oskarżonemu wagę popełnionego czynu, a także odniesie swój skutek wychowawczy, wpływając na zmianę jego postępowania w przyszłości.

Na mocy art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 pkt 1 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego obligatoryjny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów na okres 10 lat mając na uwadze nie tylko dwukrotne przekroczenie przez oskarżonego granicy stanu nietrzeźwości określonej w art. 115 § 16 k.k., ale również jego wcześniejszą karalność za czyn z art. 178a § 1 k.k. Oskarżony był już karany za przestępstwo prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości, orzeczony został wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. Orzeczona kara i środek karny nie spowodowały jednak zmiany w zachowaniu oskarżonego, który po raz kolejny prowadził pojazd mechaniczny będąc w stanie nietrzeźwości. Orzeczony okres 10 lat w realiach niniejszej sprawy jest w ocenie sądu adekwatny do wagi czynu i postawy oskarżonego, a tym samym konieczny do jego wyeliminowania z ruchu drogowego jako kierowcy.

Na podstawie art. 49§2 k.k. w zw. z art.4§1 k.k. (stosując ustawę względniejszą dla sprawcy) sąd orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszy Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 4.500 złotych uznając, iż będzie ono realną dolegliwością finansową dla oskarżonego stanowiącą konsekwencje popełnionego przez niego przestępstwa.

Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności stosownie do dyspozycji art. 63 § 1 k.k. w zw. z art.4§1 k.k. sąd zaliczył okres zatrzymania oskarżonego w niniejszej sprawie od dnia 06 lipca 2014 roku do dnia 07 lipca 2014 roku. - jako , ze był to okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie niniejszej.

O kosztach sądowych, w tym o obowiązku uiszczenia opłaty sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. uznając, iż obecna sytuacja finansowa oskarżonego oraz możliwości zarobkowe pozwalają oskarżonemu przy wykazaniu dobrej woli na ich poniesienie.

Z tych wszystkich względów, orzeczono jak w wyroku.